

Column 'Grenzen stellen' van Peter Petersen uitzending 16 november 2017

Nu heb ik weer een vriendin, die eigenlijk deuren en kozijnen schildert en het leuk vindt om voor de buis voor een serie te hangen, maar die zich opwerpt als jobcoach, sportcoach etcetera. Ik moet langzamer eten, stoppen met roken, want ik wil toch niet als een kasplantje achter de geraniums belanden, vijf keer per week sporten en salade eten in plaats van zoutjes en een baan zoeken. Mijn mond valt ervan open en de laatste keer ben ik zowat gillend bij haar weggerend. Heb ik gevraagd om een coach? Ik wil gewoon een vriendin om gezellig mee te keuvelen en een stukje te wandelen.

Maar als we gaan wandelen moet zij weer perse allemaal sportoefeningen met me doen. Ik wil gewoon een stukje wandelen! En meer niet. Het zal allemaal wel goed bedoeld zijn, maar ik heb er niet om gevraagd. Bovendien komt ze met niets nieuws, maar dingen die ik al honderd keer gehoord heb en die ik dondersgoed zelf weet. Ja, maar ik doe het niet. Nou goed. Moet ik lekker zelf weten. Laat me met rust! Ik ben goed zoals ik ben. Klaar.

Het is net als de schoonmakers die ik heb gehad en die zich dan als binnenhuis architect ontpoppen. Ja, ik moet feng sui doen en mijn huis moet leger. Als ik maar 1 beeld heb staan, dan komt dat toch veel beter uit. Donder op! Ik vraag je om schoon te maken en niet om interieur advies. Ik ben blij met m'n huis zoals dat is. Dat is ook een reden waarom ik geen persoons gebonden budget wil om schoonmaakster W elke week over de vloer te hebben. Want W is ook zo'n type die niet alleen goed kan schoonmaken, maar die gewoon je hele huis overneemt. En ik weet zeker als W elke week over de vloer komt hier, dan woon ik over drie maanden niet meer in mijn huis maar in W's huis. Dan wordt mijn huis zoals W het wil en niet zoals ik het wil. Moe word je ervan.

Ik wil altijd maar pleasen en kan niet goed mijn grenzen aangeven. Dus dan walsen mensen over je heen. Net zoals vriend H het gisteren niet kon laten van een tabakblik een kroontje te knippen – hij heeft een hobby met kroontjes en medailles namelijk – en een kroontje op mijn boedha te zetten met een servetje eronder. Als je H zijn gang laat gaan staat mijn hele huis over een half jaar vol met kroontjes en medailles. Op elke plek waar H. komt zijn er wel kroontjes terug te vinden namelijk. Vreselijk. Je moet altijd maar je grenzen aan geven. Waarom gaan mensen daar altijd over heen. Kan H. niet begrijpen dat ik zijn hobby niet deel. En het helemaal niet nodig vind dat er een kroontje op mijn boedha komt.

Mensen hebben altijd zoiets van wat goed is voor mij, is ook goed voor een ander. Wat helemaal niet klopt natuurlijk. Net als vriendin J. Die met oud en nieuw met een fles champagne bij mij op de stoep stond en vervolgens toen ik te dicht bij kwam mij keihard afwees en de deur dichtgooide. Ja, ze wilde alleen maar helpen. Ik had gvd helemaal niet om hulp gevraagd! En heb bovendien al hulpverleners genoeg. Gek word je ervan.

Fijn dat vriendin H. na een psychose geen medicijnen meer gebruikt en gewoon full time werkt. Natuurlijk, ik ben super trots op haar, dat ze dat kan. Maar moet ik dat dan ook? In de vaart der volkeren mee. Ik ben heel tevreden met mijn leven zoals het is. Bovendien gaat het nu pas een paar weken redelijk met me en heb ik daarvoor twee jaar in een achtbaan gezeten van dan ging het weer even goed en vervolgens ging het weer slecht. Waardoor trouwens mijn hele leven onder druk kwam te staan. Want de samenleving is niet ingericht op mensen die worstelen. Je mag wel een half jaartje ziek zijn, maar daarna moet je gewoon weer normaal doen. Als het langer duurt willen ze toch wel van je af en word je in de hoek gegooid. Je bent een blok aan het been. Etcetera.

Ook een bestuursfunctie die ik had, stond onder druk, want jaaa, je bent de hele tijd ziek. Alsof je er wat aan kan doen dat je worstelt. Van vriendin H. moet ik eens gaan nadenken over wat ik nu nog wil met m'n leven. Terwijl ik al genoeg zinvolle bezigheden heb en helemaal niet het gevoel heb dat ik het rigoreus over een andere boeg moet gaan gooien. Want wat goed is voor haar, een full time baan, is natuuuuuurlijk ook goed voor mij. Want zo werkt het. Is het niet kort door de bocht en is niet ieder mens anders?

Ik zou graag willen dat mensen mij een beetje accepteren zoals ik ben, mij in mijn waarde laten, mij genoeg vinden zoals ik ben. Zoals buurvrouw. M. die apetrots op me is dat ik toch al die dingen doe ondanks mijn

handicap. Die gewoon blij met me is zoals ik ben. Dank je buurvrouw M. Al zit je de hele dag op je reet op de bank, oppert buurvrouw M. dan ben je nog de moeite waard en nog een speciaal mens. Mooie opmerking, daar zouden veel mensen nog wat van kunnen leren. In dit tijdssegment van racen en rennen en dan oeps opeens is je leven voorbij en wat heb je dan gedaan? Ai ai. Hulde aan buurvrouw M. Dus mag ik gewoon mezelf zijn? En mijn huis gewoon mijn huis blijven? Zoals ik het wil en leuk vind. Dank u wel voor het begrip.